

Recensie: Interview Olly Ameen | London Calling

foto © London Calling

Recensie:

Olly Ameen is een Brit afkomstig uit Londen. Hij startte als dj toen hij zeventien jaar oud was. Daarna werd hij promotor voor verschillende bands en festivals in Europa. Hij stampte een indie rock party-concept "London Calling" uit de grond. Onder meer in Zweden en Keulen werd dat georganiseerd. Ook in Londen maakte Olly een naam waar hij Bedrock organiseerde in The Borderline, een bekende club. Onder meer Pete Doherty en Catfish And The Bottlemen speelden daar voor iemand ze kende. Al één jaar organiseert hij maandelijks London Calling in Antwerpen. De volgende editie heet "I Bet That You Look Good On The Dancefloor" en vindt plaats op 26 maart 2016.

Musicnews.be had een gesprek met bezieler Olly Ameen over London Calling en de gewijzigde muziekindustrie.

U bent zelf afkomstig uit Londen. Hoe bent u op het idee gekomen om in België een party-concept uit de grond te stampen?

Ik mocht op Hindu Nights in Gent muziek draaien. Ik droomde er al lang van om in België te wonen. Mijn eerste idee was om in Gent te wonen. Toen ik in Antwerpen arriveerde, werd ik meteen verliefd op de stad. Het is een grote stad met een klein centrum en dat charmeerde me. Ik hoorde dat er in Antwerpen niemand zo'n party-concept had met indie rock. Ik hou er van om uitdagingen aan te gaan. Ik verzorgde al eens een gelijkaardig concept in Keulen en Zweden. Dus voor mij leek het logisch dat dit ook in België zou werken.

Toen ik voor het eerst een London Calling organiseerde, flyerde ik in Antwerpen. Wanneer ze op het gratis feest aankwamen, verbaasde het hen dat ik ook de organisator was. Er waren maar 80 mensen maar ze bleven wel van 22u tot 6u. Achteraf was iedereen zeer dankbaar dat ik zoiets organiseerde. Wanneer ze naar de volgende editie kwamen, had iedereen zijn vrienden uitgenodigd.

Ik bleef doorzetten en stopte zelfs niet in de zomer omdat ik wou dat de naam circuleerde in Antwerpen. In 2016 werd ik aangesproken door BAR Venetië en sindsdien kan ik het daar bolwerken. De eerste editie was "Let's Bowie" en meer dan 700 mensen kwamen er op af.

Wanneer ik in Londen op de bus zat, kon ik horen dat mensen over mijn avond praatten. Hier kan ik het enkel zien via de sociale media. Daar wordt het veel gedeeld en komen enkel positieve reacties. Ik merk wel dat mensen er van houden.

U organiseerde London Calling ook in Keulen en Zweden. Wat is het verschil met België?

In Duitsland en Zweden houden de mensen van alles wat Brits is. Iedereen in de wereld houdt van dingen die Brits zijn, behalve in Antwerpen. Het is een hard publiek en het is moeilijk om daar je plaatsje te veroveren. Ik leerde enkele dj's kennen uit Antwerpen dus stelde ik hen voor om samen te werken. Zij kenden de taal waarmee ze mij konden helpen en ik had ervaring met organiseren. Ze vonden het geen goed idee want ze dachten dat het zou mislopen in Antwerpen. Ik antwoordde: "Als er twintig mensen zijn die naar Arctic Monkeys luisteren, twintig die The Smiths cool vinden, twintig die dansen op The Rolling Stones en nog eens twintig die The Beatles graag horen dan zit je meteen aan tachtig mensen. Je kan een goed feestje hebben met tachtig mensen!" Zo is het dan allemaal begonnen.

Tegenwoordig bevatten de meeste fuiven meer elektronische muziek. Waarom is het

voor jou belangrijk om rockmuziek centraal te plaatsen?

Ik hou van goeie elektronische muziek. Tegenwoordig noemen ze het allemaal EDM (Electronic Dance Music). Ik denk dat EDM een term is die ontwikkeld werd door en voor luie mensen. Je kan dus naar een club stappen en naar veel onzin luisteren die EDM heet. In Antwerpen zijn er verschillende volle zalen, die dat genre spelen. Niet omdat de muziek goed is, maar omdat mensen de plaats kennen en iedereen er naartoe gaat. Hierdoor gaan de kleine clubs hetzelfde doen om die mensen aan te trekken. Toen ik met iets anders kwam, waren sommigen opgelucht. Antwerpen had nood aan een indie rock n roll avond.

Festivals zoals Tomorrowland en Laundry Day trekken altijd een massa volk voor elektronische dj's. Denkt u dat er nog genoeg publiek is voor rockfeestjes?

Voor ik in Antwerpen toekwam, had ik gelezen dat de stad 700.000 inwoners heeft. Als er duizend mensen zijn die van indie rock houden en ik slaag er in om hen te bereiken dan is het volbracht. De indie scene is erg klein en ook langzaam het sterven, zelfs in Londen. Er is geen grote band die nog iets teweeg brengt. We hadden The Strokes in 2000 en The Killers niet veel later, maar nu is het allemaal hetzelfde. Hierdoor zijn er steeds minder mensen die nog naar zo'n soort muziek luisteren.

Merkt u dat er in België een ander publiek is dan in Londen?

Indie liefhebbers zijn in de hele wereld gelijkaardig. Ze roepen wanneer The Smiths gespeeld worden. Ze geven high fives aan elkaar wanneer ze The Cure horen en springen wanneer The Strokes komen. Ze kleedden zich op dezelfde wijze. Ze zien er op een bepaalde manier identiek uit. Ik probeer om in ieder land hetzelfde publiek aan te spreken. Je kan mensen niet overtuigen om van indie rock te houden en al zeker niet van Morrissey, er is toch niemand die van hem houdt! (lacht)

Meestal wordt op iedere editie ook een band uitgenodigd voor een dj-set. Hoe is dit idee gekomen?

In het algemeen is een band niet zo goed als een dj. Een groep die indie rock speelt, luistert thuis naar iets helemaal anders. Ooit nodigde ik Faris Badwan van The Horrors uit om een dj-set te spelen. Ik vertelde hem dat het een indie rock n roll feest was en dat die muziek verwacht werd. Hij speelt bij zo'n band dus ik vermoedde dat hij wel wist wat er werd bedoeld. Toen hij achter de draaitafel stond, hoorde ik plots dat hij hip hop speelde. Ik ging naar hem en verklaarde me dat hij thuis naar zo'n soort muziek luistert. Ik heb hem dan verteld dat hij moest muziek spelen waar de mensen voor gekomen waren. Het goeie aan indie rock is dat het gewoon achtergrond kan zijn, je er op kan praten en ook bij kan dansen.

Is het moeilijk om mensen aan te trekken die nooit naar indie rock luisteren?

Het gebeurt dat er mensen komen vragen om Rihanna of Beyoncé te spelen. Dan zeg ik tegen hen dat het een indie rock n roll avond is. De meesten weten niet meteen wat indie rock betekent. Daarvoor heb ik een blad met alle bands die geregeld passeren. Dan toon ik hen dit en meestal hebben de mensen een idee welk soort muziek het is. Sommige dj's hebben het moeilijk met verzoeknummers. Bij mij is dit het stokpaardje, iedereen kan iets aanvragen en daarna wordt het gedraaid. Het maakt het leven van de dj makkelijker en de toeschouwers zijn tevreden. De eerste avond dat ik in Antwerpen speelde, wist ik niet wat te spelen. Toen kwamen mensen naar mij toe en vroegen ze om Oasis, The Maccabees of The Wombats. Niemand speelt die bands nog maar het opende wel perspectieven voor in de toekomst. Dj's zijn entertainers, ze moeten het publiek gelukkig maken.

U bent al lang bezig in de business. Welke evolutie heeft u gezien?

Ik begon op 17-jarige leeftijd en toen speelden de clubs alle genres. Je hoorde gothic, hip hop, emo en britpop, want alles was goed. Op een bepaald moment veranderde alles en werd het commercieel. Ieder genre kreeg zijn eigen club. Op menselijk vlak heb ik ook veel evolutie gezien. In Londen zijn de clubs ieder weekend

open. Een generatie mensen bij de clubs duurt ongeveer twee jaar, daarna hebben ze een lief en gaan ze niet zo veel meer uit. Ik heb zo ongeveer zes generaties gezien en ze zijn duidelijk veranderd. Toen ik startte was er Oasis en Blur die in concurrentie waren met elkaar en dat zorgde voor een golf van nieuwe fans. Nu is het zeer moeilijk om mensen te overtuigen naar je feestjes te komen. Wat Foals en Tame Impala nu aan het doen zijn, helpt wel om meer mensen te lokken.

Mensen worden tegenwoordig meer verplicht om te luisteren naar commerciële muziek. Als je naar Rolling Stone of NME kijkt, dat waren vroeger rock n roll magazines. Nu hypen ze iedereen en schrijven over Kanye West. Die man is echt slecht. Ook X Factor en gelijkaardige concepten zijn minder goed voor de muzikale kwaliteit. One Direction bijvoorbeeld coverde "Wonderwall" van Oasis en nu denken sommige mensen dat het een nummer van hen is. Hetzelfde voor Paul McCartney die meezong met een nummer van Kanye West. Niemand wist wie Paul McCartney was.

U heeft al verschillende edities georganiseerd in België. Wat is het verschil tussen België en Groot-Brittannië op vlak van zulke feestjes?

Het verschil is gigantisch. Mensen die in Londen van rock houden, geraken ieder weekend in zo'n club. In België is dat helemaal anders. Wanneer je op één avond naar een club gaat in België en je wel houdt van de muziek, dan ga je het volgend weekend terug en blijkt er andere muziek gespeeld te worden. In België is er geen lijn in te trekken in de dingen die georganiseerd worden. Hierdoor ben je verplicht om het iedere maand te doen.

Zijn er verschillen op vlak van organisatie van concerten tussen België en Groot-Brittannië?

In Londen is het veel moeilijker. In de buurt van de club waar ik vroeger veel feestjes organiseerde, was er een ander café die exact dezelfde muziek draaide en goedkoper! Er ontstaat veel meer competitie. Londen is zeer groot om een publiek te bereiken. In Antwerpen is die concurrentie er niet. Er zijn wel zo'n gelijkaardige feestjes maar ze doen dat niet uit passie.

Wat vindt u persoonlijk van de Belgische muziekszene?

In België draait het allemaal rond kunst en muziek. Je beschikt hier over heel veel goeie bands en ze hebben allemaal een plaats om op te treden of te repeteren. In Groot-Brittannië bestaan er meer plaatsen en bands om op te treden waardoor niet alle groepen de kans krijgen om te spelen. Daar moet je jezelf bewijzen voordat je ergens kan optreden. Met de geluidslimieten en alle andere regels maakt dit alles veel moeilijker voor Belgische bands. Wanneer je te veel geld verdient met concerten te organiseren dan zijn er altijd mensen die komen om dat geld af te nemen voor belastingen, toelatingen of andere onzin.

In Londen zijn er verschillende plaatsen die een slechte klank hebben. In België zijn er veel goeie zalen maar daar geven ze niet altijd de kans aan nieuwe bands om te spelen. In Trix heb je iedere donderdag TrixTrax waarin ze nieuwe bands promoten. Dat moet op een zaterdag georganiseerd worden dan zouden veel meer mensen daar op afkomen. Het volgende probleem is dat de meeste concertzalen buiten de stad zijn waardoor mensen minder snel geneigd zijn om daar heen te gaan. Een ander bezwaar is de promotie van bands. In België zijn de bands nonchalant om zichzelf te promoten, ze huren meestal iemand anders in. Wat ze echt moeten verwezenlijken, is zoveel mogelijk optreden, zelfs gratis. Zo leren mensen jou ook kennen en spreek je een groter publiek aan. Op die manier begonnen The Libertines. Ze deden guerrilla optredens overal waar ze konden. Sommige bands worden ook te snel gehypet door Studio Brussel waardoor ze daarna hun sterrencapaciteit niet meer kunnen waarmaken.

Dit is het geval bij Black Box Revelation. In het begin waren ze zeer goed, maar nu klinkt het allemaal hetzelfde. Toch worden ze nog steeds door de radio de hemel in

geprezen omdat er zagezegd niemand anders kan. De band promoot zich enkel in België en andere landen zijn niet zo belangrijk, dat is ook de reden waarom de AB drie keer uitverkocht was. Wanneer een band populair wordt in België dan blijven ze populair. In Londen zouden ze niets meer zijn omdat hun laatste plaat waardeloos is. Daar moeten bands zichzelf blijven verkopen en blijven bewijzen dat ze goeie muziek kunnen maken. Idem met Deus, die zijn populair in België en Zuid-Amerika maar niet in andere landen. Hun laatste albums zijn minder maar als ze morgen een show zouden spelen in België dan zou dat meteen uitverkocht zijn. Zweden heeft hetzelfde aantal inwoners als België. Toch bestaan er meer bands die het beter doen in het buitenland zoals The Hives of Shout Out Louds. Daar promoten bands zich naar het buitenland toe, Belgische bands promoten zichzelf enkel in België.

Hoe groot is het verschil tussen Antwerpen en Londen als het op muziek aankomt?

In Antwerpen feesten ze met stijl. Ze houden zichzelf liever low profile. In Londen springen ze op alles wat op hen afkomt. Het verloopt er meer gortig aan toe. De Belgen zijn kalmer bij rockmuziek maar ik hoor wel dat ze bij elektronische muziek uit de bol gaan. Op festivals in België gaat het publiek ook niet zo wild als in Groot-Brittannië. Pete Doherty zei ooit tegen mij dat het Belgische publiek met gekruiste armen naar muziek luistert. Achteraf vonden ze het een fantastisch optreden, voor Britten is dat heel raar.

Heeft u zelf nog een doel met London Calling in België?

Ik probeer om het zo klein mogelijk te houden. Ik spits me volledig toe op Antwerpen. Het heeft geen nut om mij te specialiseren op andere steden want de Belgen zijn erg trots op hun eigen stad. Zo zullen de Gentenaars nooit komen feesten in Antwerpen en omgekeerd. In Groot-Brittannië vertrekken we ieder weekend ergens anders. Soms eens naar Liverpool, Manchester of Brighton het maakt ons allemaal niet uit. We willen gewoon andere mensen zien en een ander accent horen. Natuurlijk zijn er altijd wel mensen in België die zich graag verplaatsen maar dat zal de minderheid zijn. Ik ben blij dat er positieve feedback is en dat iedereen zich amuseert en dat is het belangrijkste voor mij.

< Niels Bruwier >Â